

Sygn. akt VI Gz 152/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Z. K.

przy uczestnictwie M. W. i S. G.

o pozbawienie praw

na skutek zażalenia uczestnika S. G. na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 19 maja 2016r., sygn. akt V Gzd 11/16

postanawia

odrzuć zażalenie

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łodzi. Sąd ten wskazał, że w sprawach określonych w art. 373 i 374 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. –Prawo upadłościowe (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 233 ze zm., dalej jako p.u.) orzeka sąd właściwy do rozpoznania sprawy o ogłoszenie upadłości, natomiast zgodnie z art. 19 ust. 1 p.u. taki sądem jest sąd właściwy dla głównego ośrodka podstawowej działalności dłużnika. Jak podkreślił Sąd pierwszej instancji, z informacji uzyskanej od uczestników wynika, że główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Ż., a zatem poza obszarem właściwości Sądu w Toruniu, co obala domniemanie, zgodnie z którym głównym ośrodkiem podstawowej działalności spółki (...) jest miejsce jej siedziby (k. 71-71, s. 2).

Uczestnik S. G. złożył zażalenie na to postanowienie zarzucając, że zostało ono wydane w oparciu o informację przekazaną przez drugiego uczestnika w piśmie procesowym z dnia 12 maja 2016 r. Skarżący przyznał, że spółka prowadzi obecnie jedynie sklep w Ż., lecz nie oznacza „głównego ośrodka podstawowej działalności” w rozumieniu art. 19 ust. 1 p.u. Legalną definicję tego pojęcia zawiera bowiem art. 19 ust. 1a p.u., który kładzie nacisk na miejsce zarządzania działalnością, a takim nie jest Ż.. W związku z tym ustalenie właściwego sądu powinno nastąpić zgodnie z art. 19 ust. 1b p.u. (k. 78-78, s. 2). W związku z tym żalący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Wnioskodawca wniósł o oddalenie zażalenia podkreślając, że pod adresem figurującym w rejestrze przedsiębiorców figuruje inna spółka (k. 87).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy przesądzić, jaki stan prawny znajduje w sprawie zastosowanie. Z dniem 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana p.u. dokonana ustawą z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978 ze zm.), która sprawom o zakazanie prowadzenia działalności gospodarczej poświęciły przepisy przejściowe zawarte w rat. 452. Ich analiza prowadzi do wniosku, że nie dotyczą one właściwości miejscowej sądu do rozpoznania takiej sprawy.

Zgodnie z art. 375 ust. 1 i 2 p.u., w sprawach o których mowa w art. 373 i 374 orzeka sąd upadłościowy, a jeżeli postępowania upadłościowego nie wszczęto albo oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości lub umorzono postępowanie upadłościowe, orzeka sąd właściwy do rozpoznania wniosku o ogłoszenie upadłości.

De lege lata sąd właściwy do rozpoznania wniosku o ogłoszenie upadłości określają przepisy art. 19 ust. 1 – 3 p.u. Z punktu widzenia rozpoznawanej sprawy w rachubę wchodzi art. 19 ust. 1-1b p.u. Pierwszy z nich stanowi, że sprawy o ogłoszenie upadłości rozpoznaje sąd właściwy dla głównego ośrodka podstawowej działalności dłużnika. Drugi zawiera definicję tego ośrodka; jest nim miejsce, w którym dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich. W przypadku osoby prawnej domniemywa się, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest miejsce siedziby (art. 19 ust. 1b p.u.).

Zgodzić trzeba się ze skarżącym, że sam fakt prowadzenia w Ż. sklepu, jako jedynego przejawu działalności gospodarczej spółki z o.o., nie obala domniemania z art. 19 ust. 1b p.u.

Umknęło jednak skarżącemu, jak i Sądowi a quo, że zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. art. 19 ust. 4 zd. 2 p.u. na postanowienie o przekazaniu sprawy nie przysługuje zażalenie. Wprawdzie przepis ten dotyczy właściwości sądu do rozpoznania sprawy o ogłoszenie upadłości, ale z mocy odesłania zawartego w art. 375 ust. 1 i 2 p.u. znajduje zastosowanie także w sprawach, o których mowa w art. 373 i 374 p.u.

W związku z tym zażalenie jako niedopuszczalne należało odrzucić na podstawie art. 370 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 35 p.u.

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

- (...)

(...)

(...)